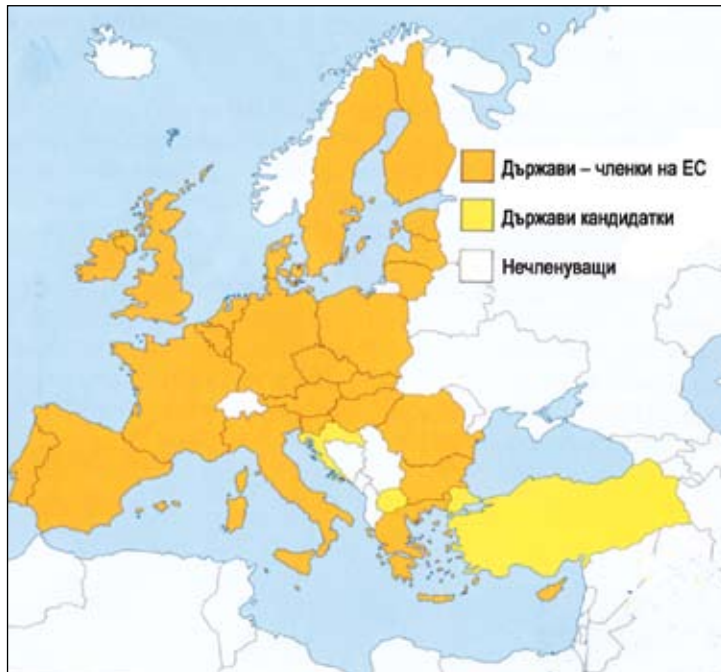

БОРБА®

**Е
В
Р
О
П
Е
Й
С
К
И**

**С
Ъ
Ъ
З**

Европейският съюз се простира върху повече от 4 милиона квадратни километра и е малко под половината от територията на Съединените щати. Той обхваща 27 държави, чиито площи варират широко – от най-голямата Франция до най-малката Малта.

Населението на Европейския съюз е 493 милиона жители, което ще рече с 50 процента по-многобройно от това на САЩ. По брой на населението ЕС се нарежда на трето място в света след Китай и Индия.

Европейският съюз – историята на един успех

Европейският съюз няма нужда от представяне. Вече повече от половин век той осигурява политическа стабилност и икономическо благоденствие на своите граждани. Той създаде единен пазар без вътрешни граници и единна парична единица – еврото. Той обедини разпокъсания континент. Европейският съюз е основна икономическа и търговска сила, най-големият световен дарител на помощи за развитие на най-бедните страни. Той се разрасна от 6 до 27 държави-членки и населението му е вече почти половин милиард.

Не всички европейски държави членуват или искат да членуват в ЕС, но съюзът приветства молбата за членство на всяка демократична европейска страна. Той поддържа близки и приятелски отношения с всичките си съседи в Европа и по източното и южното Средиземноморие.

В своето богато разнообразие европейските страни са обединени от общата си отговорност за мира, демокрацията, правовия ред и зачитането на човешките права. Те се стремят да поддържат тези ценности в Европа и извън нея, да градят и споделят благосъстояние и да упражняват колек-

тивното си влияние чрез съвместни действия в световен мащаб.

Брошурата (“Европа Директно за нас” – бел. ред.) представя основни факти и цифри за Европейския съюз и за неговите държави членки, понякога в сравнение с други големи световни икономики – всичко това илюстрирано с много диаграми и графики. В отделна глава са включени страните кандидатки, подали молба за членство в съюза.

Някои числа са закръглени за улеснение. Съкратените означения на държавите се намират от вътрешната страна на предната корица. Последните данни, включени в тази публикация, са от май 2007 г.

Богата информация за Европейския съюз, за това как функционира и влияе на вашия живот можете да намерите на интернет портала <http://europa.eu>. Статистически данни можете да намерите на сайта на Евростат, статистическата служба на ЕС – <http://epp.eurostat.ex.europa.eu>. Той предоставя безплатен достъп до изобилие от информация.

Европейският съюз – семейството расте

Европейският съюз започва съществуването си през петдесетте години като Европейска икономическа общност с шест страни основателки – **Белгия, Германия, Италия, Люксембург, Нидерландия и Франция**. Това са държавите, създали нов начин за успешно управление на общите си интереси, главно по пътя на икономическата интеграция. Към тях **през 1973 г. се присъединяват Дания, Ирландия и Обединеното кралство**, през 1981 г. – **Гърция**, а през 1986 г. – **Испания и Португалия**. С обединението на Германия през 1990 г. източногерманските провинции стават част от съюза.

През 1992 г. е подписан нов договор, който възлага нови отговорности на общностните институции и въвежда нови форми на сътрудничество между националните правителства, с което всъщ-

ност се създава Европейският съюз като такъв. С разширяването на ЕС **през 1995 г.** в него влизат **Австрия, Финландия и Швеция**.

През **2004 г.** към ЕС се присъединиха **Естония, Кипър, Латвия, Литва, Малта, Полша, Словакия, Словения, Чешката република и Унгария**, последвани от **България и Румъния през 2007 г.** Трите кандидатки – Хърватия, Турция и бившата югославска република Македония, имат подадени молби за членство.

Европа винаги е била дом на различни народи и култури. Във всяка държава-членка живее население от други държави, свързано обикновено с близки исторически връзки със страната домакин. ЕС цени етническото и културно разнообразие и насърчава търпимостта, уважението и взаимното разбиране.

Страните кандидатки

Когато една държава подаде молба за членство в Европейския съюз и молбата бъде официално приета, то тя получава статут на „страна кандидатка“. Понастоящем страните кандидатки са три – Турция, Хърватия и бившата югославска република Македония.

За да може да се присъедини към ЕС, страната кандидатка трябва да притежава стабилна и демократична система на управление и институции,

осигуряващи върховенство на закона и спазване на човешките права. Тя трябва също така да има функционираща пазарна икономика и администрация, способна да прилага общностното право и политиките на ЕС. Специфичните условия на членство за всяка страна кандидатка се договарят с Европейската комисия.

Преговорите обикновено траят няколко години.

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
708 Florenge, Park Ridge, ILL 60068, USA, Chicago

www.bnfront.com

+Д-ръ Иванъ Дочевъ – основателъ
+Д-ръ Георги Папруговъ – редакторъ

Редактура комитетъ

Година 59, брой 4

Книжка сто и деветдесета

Юли 2010

Д-р Иван Дочев. Шест десетилетия борба против комунизма за свободата на България

*(Подборки от едноименната му книга:
д-р Дочев за акта на 9 септември 1944 г.)*

НАЙ-ЧЕРНАТА ДАТА В ИСТОРИЯТА НА БЪЛГАРИЯ – 9 СЕПТЕМВРИ 1944 Г.

В развитието на всеки един народ има моменти на тържество и възобновление и дни на траур и падение. Денят 9 септември 1944 г. беше най-черната дата в хилядолетната история на България.

След като Червената армия окупира страната на сцената излезе т.нар. Отечествен фронт, съставен и командван от комунистите, в който бяха влезли редица продали се личности от други ляво ориентирани политически партии. Начело на този "фронт" застанаха комунистите Добри Търпешев, Кирил Драмалиев, Рачо Ангелов, Иван Пашов и Минчо Нейчев; от страна на пладнерите: д-р Георги М. Димитров (Гемето), Никола Петков, Ангел Держански и Христо Стратев; от групата "Звено": Кимон Георгиев и Дамян Велчев; от социалистите: Григор Чешмеджиев; от левите социалдемократи: Димитър Нейков, и др.

Въпреки присъствието на Червената армия, която контролираше положението в страната, комунистите не се чувстваха сигурни, защото ня-

*Пред паметника на жертвите
на комунизма в Ниагара Фалс – 1983 г.*

маха подкрепата на народа. За да заблудят общественото мнение за някакво съвместно управление, а всъщност комунистите имаха цялата власт, бе оповестено, че е съставено коалиционно правителство, в което влизаха: от “Звено” Кимон Георгиев – министър-председател, и Дамян Велчев – министър на войната; от комунистите Добри Търпешев – без портфейл, Антон Югов – министър на вътрешните работи, Минчо Нейчев – министър на правосъдието, и Рачо Ангелов – министър на народното здраве; от “Плагне” Никола Петков – министър без портфейл, Ангел Держански – министър на транспорта, Асен Павлов – министър на земеделието, и Борис Бумбаров – министър на труда; от социалистите Григор Чешмеджиев – министър на социалните грижи; от независимите проф. Петко Стайнов – министър на външните работи, Станчо Чолаков – министър на просветата, и Димо Казасов – министър на пропагандата; от левите социалдемократи Димитър Нейков – министър на търговията.

Това отечественофронтовско правителство изигра най-голямата прегателска роля, заблуждавайки българския народ, че уж има коалиционно управление, докато комунистите фактически бяха господари, а другите – само послушни марионетки. Дадена бе възможност на комунистите да се окопитят. След като се стабилизираха, те изхвърлиха от управлението наемните личности от другите партии и завзеха напълно властта. Георги Димитров – секретар на Третия интернационал в Москва, долетя на 10 октомври 1944 г. от Съветския съюз и донесе в София заповедите на Кремъл, съгласно които се назначаваха ново правителство с министър-председател самият той и с това се сложи край на коалицията.

Министрите от другите партии, които останаха в правителството, се поставиха напълно и безрезервно в услуга на комунистите и не бяха повече партньори в коалицията, а само комунистически оръдия. Васил Коларов – втори по ранг комунистически пратеник в България, стана помощник министър-председател, Трайчо Костов, който водеше нелегалната комунистическа партия в страната по време на войната, след окупацията пое поста втори помощник министър-председател. Комунистът Антон Югов запази мястото си като министър на вътрешните работи и шеф на милицията, която замени предишната законна полиция. Той застана начело на уличните тълпи и се прояви като инициатор и проводник на кървавия червен терор, на който бе подхвърлен целият български народ. От другите партии като безгласни букви останаха в правителството Никола Петков – за известно време; радикалът Стоян Костурков, който за пост и облаги бе готов да служи и на дявола; Дамян Велчев, Кимон Георгиев и Петко Стайнов; Димо Казасов като “независим”; Григор Чешмеджиев – социалист; и гружбашите Александър Обов и Георги Трайков, които претендираха, че представляват земеделците, а всъщност бяха се продали на комунистите, понеже тяхната партия беше се обявила против комунистическия режим. В това правителство Георги Димитров диктуваше, а другите слушаха и изпълняваха.

От страх да не се изложат пред света, комунистите се принудиха отначало да загържат монархическата форма на управление и не детронираха малолетния цар Симеон II, обаче екзекутираха регентите княз Кирил, проф. Богдан Филов и ген. Никола Михов. На тяхно място противоконституционно назначиха свои послушни регенти: комуниста Тодор Павлов, който решаваше, и проф. Венелин Ганев с Цвятко Бобошевски, които слушаха.

В продължение на известно време комунистите действаха от името на царя. Проформа монархията беше запазена с пълклената цел в архивите да останат документи, от които да личи, че смъртните присъди са били издавани от името на царя и

екзекуциите са станали по време на монархическото управление. Също така кървавият терор, който се проведе и даде десетки хиляди жертви, е бил проведен по време на монархията. По този начин комунистите целяха да прикрият престъпленията си, когато някой ден, може би след сто години, ще се пише историята за събитията по документите от архивите. Там няма да се говори за комунистически присъди и престъпления, а за събития, терор и убийства, станали по време на цар Симеон II. Този акт на комунистите, да запазят формално за късо време монархията в България, бе едно коварно замислено и реализирано престъпление. Живите свидетели обаче, които издадоха много книги и публикуваха документи, ще попречат на комунистите да прикрият чудовищните си планове. Затова те преследват българската национална антикомунистическа емиграция и това, което тя направи и продължава да прави. Българската емиграция знае, бди и унищожава плановете на комунистите да прехвърлят другиму отговорностите и се оправдаят пред историята. Те никога няма да могат да изличат кръвта от ръцете си, която ще остане вечно доказателство за техните престъпления.

За да проведат своя план под булото на монархията, комунистите задържаха в България цар Симеон II, като го поставиха под арест в двореца Враня. От една страна, те подстрекаваха уличните банди да вършат издевателства, от друга – се страхуваха да не изпуснат контрола над тълпите от техни хора, които можеше да нападнат двореца Враня и да убият малолетния цар. За да не пропаднат плановете им от някое непредвидено покушение, те назначиха охрана в двореца.

Безотговорно и самоволно страната се дирижираше от всесилното Политбюро на комунистическата партия. Самото правителство беше една послушна институция и провеждаше само техните решения по команда от Москва.

Георги Димитров гържеше двете длъжности – секретар на Политбюро и министър-председател. Следователно цялата власт беше в неговите ръце. Членовете на Политбюро на комунистическата партия бяха: Васил Коларов, Трайчо Костов, Георги Чанков, Вълко Червенков, Добри Терпешев, Антон Югов, Цола Драгойчева, Димитър Ганев, Райко Дамянов, Георги Дамянов, Петко Кунин, Владимир Поптомов, с подгласници Димитър Димов, Гочо Грозев и Тимко Черноколев. Много от тия членове бяха същевременно министри в правителството.

Българският народ ще помни завинаги имената на членовете на Политбюро на комунистическата партия след 9 септември 1944 г. Те са убийци, техните престъпления никога няма да бъдат забравени и никога няма да бъдат простени.

След установяването на новия режим под закрилата на Червената армия избягалите в чужбина комунисти от миналото и техните сътрудници започнаха да се връщат като “герои” в страната. Първият между тях бе лидерът на прокомунистическата земеделска група “Пладне” г-р Георги М. Димитров – Гемето. Дейността на тази добре позната от миналото продажна личност, както и криминалната му дейност и предателства, извършени спрямо България, бяха обявени от комунистите за заслуги в “борбата против фашизма” и Гемето бе тържествено посрещнат и назначен за Главен секретар на формираната нова Земеделска партия, която не беше нищо друго освен оръдие в ръцете на комунистите. Земеделската партия от миналото, водена от Димитър Гичев и Константин Муравиев, се обяви против комунистическия режим и отказа сътрудничество с комунистите.

Водачите Димитър Гичев и Муравиев, както и стотици други лидери на партията бяха изпратени в затворите и концлагерите, откъдето повечето не се завърнаха.

(Следва в септемврийския брой на “Борба”)

Емигрантите
зоват

Миро Гергов,
зам.-председател на
БНФ

Не е възможно да си българин и да не се възмущаваш от това, което става в родината ни, независимо на коя точка на планетата се намиращ. Тук бих желал да направя един много съществен паралел.

През времето на комунистическата диктатура гражданите на България бяха лишени от най-елементарните права и свободи. Народът беше манипулиран, промиваха му мозъка и с жестокостта си от първия ден на управление всяваха страх у хората. Мнозинството от населението се примиряваше и изпълняваше всичко, което Партията искаше. Малцина проявиха смелост и намираха начин да се противопоставят и да изразят несъгласие с властта. Последствията бяха ужасни за всеки един от тях и не малко, стотици хиляди, бяха ликвидирани по най-жесток начин, близките им плащаха данък, бяха обречени на малтретиране, изселвани, лишавани от правото да следват и постоянно преследвани.

Слава богу, дойде т.нар. демокрация у хората повярваха (колко сме били наивни!). Никой или почти никой не разбираше какво ни очаква. Започнаха свободни избори, хората гласуваха с ентузиазъм. И всичко това продължава и до днес. През всички тези години хората вярваха, надяваха се, продължаваха да мечтаят и отново гласуваха.

И както винаги те, хората, оставаха излъгани. Защо? Защото вярваха, но не разбираха, че манипулирането продължава. Тук е необходимо да се спрем само на един-единствен факт – през изтеклите 20 години ние, българите, не осъзнахме кой е нашият враг. Комунизмът! За да бъдем честни със себе си, нужно е да си признаем, че ние избирахме тези, които да ни управляват!

Ако анализираме фактите, разбираме, че всички обвинени в корупция, са били на власт от времето на комунистическата диктатура, а продължават да са и днес.

Какъв е изводът – от първия ден на демокрацията продължават да ни управляват едни и същи. В миналото не ни даваха правото да

Върви, народе възродени...

говорим и мислим свободно, след 10 ноември 1989 г. нещата се промениха?!

Бивш началник на районната дирекция на полицията във Велико Търново ми каза: “В миналото комунизмът беше идеология, сега е пари!”

По времето на демокрацията се развиха престъпните групировки под контрола и със знанието на властта, все едно кой беше на власт. Всекидневие то ни бе изпълнено с новини за бомбени атаките, престрелки по улиците, в дискотеките, взривяваха се бомби в офиси, апартаменти, коли, изпълняваха се поръчкови убийства и т.н.

Някои от мафиотите бяха убити (разчистване на сметки, разпределение на пазара за наркотици, застрахователни интереси и т.н.), **покровителствани от властта. Повечето от тях са бивши служители на МВР**, някои от тях са служили в специалните части за борба с организираната престъпност. Може би това е тайна за повечето от вас, читатели.

Как стават нещата в реалността?

Ето как. Правителствените служби имат интереси да покровителстват босовете на престъпните организации и последните си плащат задълженията. Когато някой започне да хитрува, влиза в черния списък и трябва да бъде елиминиран. **Как е възможно да си финансово силен, да натрупах пари по престъпен начин и това да остане незабелязано от властимащите? Отговорът е само един – с помощта на тези, които водят борбата срещу теб!**

Как може да се обясни убийството на **Поли Пантев** на остров Аруба (след няколко опита за покушение срещу него в България) и **досега убийците не са разкрити.**

Обяснението – една такава операция може да се осъществи само с помощта или прякото съдействие на службите за контраразузнаване, за което има издадена заповед! **Не може и да има съмнение, че всички тези убийства са планирани и извършени със знанието на горепосочените служби.**

Ние, гражданите на България, искаме да знаем до каква степен настоящият министър-председател е бил информиран за всички тези лица, за тяхната дейност, прикриването им и мерките за премахването им, което е вече факт.

В борбата срещу корупцията на настоящото правителство явно няма план за разкриването на дейността на една от най-мощните икономически групировки в България – ТИМ. Има ли и кога правителството ще изгради план за разкриването на дейността на тази силова групировка?

Ако това правителство има искрени намерения да реши проблема с корупцията, то е необходимо да си затвори очите като Темида и да проведе една единствена акция – арестуване и изпращане пред съда на **всички**, забогатели след 10 ноември 1989 г.

Не е възможно по законен начин да придобиеш стотици милиони за толкова кратък период от време! Едва ли има съмнение в това. Иначе казано би трябвало числото на милионерите да бъде 40 процента и повече, имайки предвид броя на бизнесмените в България, които инвестират и правят всичко по книгите. Реалността показва, че с честен труд не може да се постигне това!

Нужно е да се започне безкомпромисна борба срещу всеки, който е в нарушение на за-

кона и е придобил имуществата в противоречие със закона. След което да се приложи законът, който има нужда от актуализиране.

Църквата беше подчинена на Държавна сигурност – сега е подчинена на корумпирани бизнесмени, чиято единствена цел е да използват църквата за създаване на имидж и пералня на пари.

Всичко това ще продължава, докато ние се събудим и решим, че искаме да сме свободни и да не служуваме на бившите служби, превъплътени в настоящи управляващи.

Ако правителството на Бойко Борисов има желанието и намерението да се бори с корупцията, той трябва да изгради стратегия за борба без граници. В обратен случай българите ще продължават да напускат страната ни, за да търсят препитание и реализация в чужбина, което ще се отрази на демографията на страната ни, и то фатално. Както в миналото г-р Иван Дочев – основателят на БНФ, прогнозира: Ще дойде момент, когато ще има българска гържава, но няма да има българска нация.

Всичко зависи от нас, българите – гордеем ли се да се наричаме българи, или ще се оставим да станем отново жертва на комунистическата олигархия.

*До г-нъ Миро Герговъ,
зам.-председател на БНФ, Инк.,
Бъфало, САЩ*

Поздравителенъ адресъ

Редакцияната колегия на сп. “Борба” поздравява заместникъ-председателя на Българския националенъ фронтъ, Инк., **г-нъ Миро Герговъ** съ навършване на осемдесетгодишнината му и прекараниятѣ шестдесетъ години далечъ отъ родината, въ емиграция, като му пожелава здраве и да не го напускатъ силитѣ и волята, както досега, всеотдайно да продължи да работи за осъществяване на програмата на БНФ, Инк., **за национална по духъ и социална по съдържание българска гържава.**

За България!

За ред.-колегията: Г. Спасовъ

Гергьовденски размишления

Гергьовденъ, день на храбростта и доблестта и празникъ на победитѣ – нѣма българинъ, останалъ достоенъ за това голѣмо име, който да не изживѣва този день съ притворенъ взоръ къмъ свѣтлото наше Гергьовденско тайнство. Тогава чезнатъ дѣлничнитѣ грижи, гасне свѣтската суета, свалятъ се всѣкакви други байраци и цѣла България колѣнничи предъ бойнитѣ си знамена, символи на националенъ героизъмъ и на историческо мисионерство.

Осенени отъ трѣпката на националното ни безсмъртие, виждаме презъ сълзи поредици отъ български войници, строени на заря, чуваме да отекватъ безответно имената на падналитѣ и подгъваме колѣно при заупокойната. Хоралтъ “Покойници” обятно се стеле и лъхне въ нощта... На утрото войската, бодра, разтърсва съ тежка стѣпка домоветѣ, за да се представи на царъ и народъ. Нѣкога сѣщо така сѣ кѣнтѣли калдарѣмитѣ отъ конницата на Крумъ, отъ войскитѣ на Симеонъ... По гърдитѣ на храбрецитѣ се сребреятъ и синеятъ ордени, по площадитѣ се разлива победоносното “Ура!”, сърдцата сѣ препълнени, душитѣ причастени, погледътъ устременъ къмъ народнитѣ идеали...

Така бѣ на Гергьовденъ, това е великото Гергьовденско тайнство. Видения на сантименталенъ романтизмъ? Вечно вчерашенъ консерватизъмъ? За нѣкои мъртво родени “прогресивни” българи съ извратени мозъци и души – може би. Ала не и за живата кърма на българската нация! За насъ Гергьовденъ е не само традиция, вѣра и символъ, или легенда. Той е изворъ на жива държавнотворна сила, канонъ на народна етика, програма и нравствено-политическа задача. На тази програма и задача е обреченъ да служи Българскиятъ националенъ фронтъ. Който има българско сърдце да чувства, ще ни съчувства, който има честна мисъл да мисли, ще ни разбере. Останалитѣ ще се пробудятъ и отрезвятъ по-късно.

Но нека се пренесемъ отъ виденията въ изгнание къмъ действителността въ Родината: националнитѣ свѣтини поругани, лѣвскитѣ знаци замѣнени съ кръволожка петолъчна звезда, “Шуми Марица” заглушена отъ химни за идоли на отечественофронтовскитѣ безотечественици... Сили на преизподнята препускатъ бѣсно като апокалиптични конници по тучната, свидна наша родна земя и сѣятъ съ кръвавъ бичъ смъртъ, сълзи, безчестие и робски неволи, а рицаритѣ на Гергьовденския орденъ и вѣрнитѣ на дълга родолюбци постѣчени, погребани и хвърлени въ тъмница. Стотици хиляди и милиони зачернени, овдовѣли и осиротѣли. Цѣлъ народъ стисналъ зѣби, очаква възмездieto на небето за небивалитѣ национални злочинства. Ето защо на днешния день ние, оцелѣлитѣ въ изгнание, чувстваме повелителенъ дългъ да издигнемъ гласа на национална България. Докато други търсятъ легитимацията си отъ чужденци, ние поставяме дѣлото подъ дѣсницата на нашия светия – Победоносеца. Докато други изпадатъ въ угодническа демократична екзалтация и се опитватъ въ недоучени патриотични декламации, ние си оставаме тамъ, гдето сме били открай: съ съкровениѣ възделения на народа и съ неподправената му воля за национална добротчина. Така сме разбирали, разбираме и днесъ сѣщността и смисъла на демокрацията. Докато други спорятъ за политически монополъ, потриватъ рѣще за властъ и раздаватъ индулгенции, ние имаме само една единствена амбиция: да допринесемъ съ всички сили и жертви за тържеството на българската правда, да укрепимъ нашитѣ народни добродетели, да бждемъ кандило въ тъмната нощъ, паднала днесъ надъ България. А когато тя се освободи, добъръ ще да е Господъ за всички!

Да колѣничимъ предъ иконата на народния светия чудотворецъ за победата на национална България!

Г-нъ Миро Герговъ – основателъ на БНФ въ гр. Бѣфало на 21 мартъ 1959 г.

Обективно

Истината за фалшивия демократичен преход

Да се опише целият 20-годишен фалшив демократичен преход в една статия е невъзможно, но най-същественото може.

Може ли да има край на една епоха и начало на друга, без да сме теглили чертата?

Пределно ясно е, че всички, които бяха на власт през този фалшив и измамнически демократичен преход, крадяха, а тези след тях замиваха следите и започваха наново. Сделка, която бяха сключили всички представители на политическата и мафиотската клика, участвали в управлението на Република България, включително и на общинско ниво. Може да се каже, че **този фалшив и измамнически демократичен преход беше театър, който беше измислен от бившата комунистическа номенклатура и ДС, с чието съдействие бяха създадени и почти всички политически партии като СДС, ДПС, БСП и др.** Като се има предвид и заслугата на Бриго Аспарухов, и други като него, за създаването на НДСВ и по-голямата част от хората, които попаднаха в избирателните списъци в тази партия, свързани с бившата комунистическа номенклатура и ДС, всичко става пределно ясно. Напразни останаха надеждите на милиони българи с идването на Симеон Сакскобургготски на власт, който не се вслуша в съветите на г-н Иван Дочев.

С най-голяма заслуга в разграбването на държавата е кабинетът на г-н Иван Костов и фалшивите демократи около него. Приватизацията, която беше осъществена от това правителство на няколко етапа – работническо-менеджърска, т.нар. голяма приватизация, масова приватизация, целеше всичко да попадне в ръцете на определени и избрани капиталисти, свързани по някакъв начин с бившата комунистическа номенклатура, ДС и отчасти криминалният контингент. Знае се как беше продаден комбинатът “Кремиковци” – за левче, БГА “Балкан” – за някакви си 150 хиляди долара. Знае се как често се случваше на върха на РМД да застане някой бивш партиен секретар. Знае се кой забогатя от боновите книжки. Фондовете, които ги изкуниха, под благосклонния поглед на държавата измислиха онова законодателство, което им помогна да обърнат едни празни хартийки в материална собственост и пари.

Според бившия главен прокурор Никола Филчев материалната стойност на почти всичко разграбено е на стойност над 30 милиарда долара. Според някои икономисти стойността е над 100 милиарда долара. В държавната хазна са влезли около 3 милиарда евро. **Ето защо е необходимо преразглеждане на приватизационните договори и сделки, сключени във вреда на българската държава, и търсене на наказателна отговорност от виновните лица.**

Също така не бяха разкрити досиетата от правителството на Иван Костов и не бяха проучени и публикувани всички документи, свързани с антинародната дейност на бившата ДС и нейните дейци както в България, така и зад граница.

Що се отнася до правосъдната ни система, критиките от ЕС са съвсем точни и основателни. Основният проблем у нас е nereформираната съдебна система. В прав текст Еврокомисията поиска да ремонтираме конституцията заради Темуга. Експертите настояват да се промени основния закон така, че да се премахнат всички

двусмислия по отношение на независимостта и отчетността на съдебната система. Хаосът във ВСС трябва да бъде прекратен – да бъде разпуснат този ВСС и избрани нови неопетнени лица.

Трябва да се знае, че партии и организации като Българския национален съюз “Нова демокрация”, Българския национален фронт, Съюза на репресираните, Независимото гружество за защита правата на човека и други не са участвали в разграбването на държавата, а и във всякакъв вид други престъпления през този фалшив и измамнически демократичен преход.

Ето защо тези организации трябва да се помъчат да положат основите за създаването на нова ясно центристка демократична организация, на която не трябва да бъдат безразлични българските национални интереси, а също така интересите на обединена Европа и по-конкретно на Европа на европейските нации.

Ясно е, че партията ГЕРБ няма да може да оправи държавата напълно през своя мандат, но трябва да пресече изграждането на този латиноамерикански вариант на демокрация от 5 процента супер богата и 95 процента бедни граждани. Трябва да положи основите за изграждане на една стабилна държава.

Позорът и бедността, които бяха наложени на българския народ от комунистите и фалшивите демократи в продължение на 45 години след 9 септември 1944 г. и още 20 години до наши дни, трябва да бъде прекратен и в този край трябва да участват всички честни и почтени български граждани.

Павлин Сирашки,
координатор на БНС “Нова демокрация”
за Централна и Северна България

Актуално

Европейският съюз, България и Сърбия (Защо да помагаме за приемането на Сърбия в Европейския съюз? Кога, къде и с какво тя е помогнала на България?)

(Продължение от миналия брой)

Кимон Георгиев забранил всички политически партии и организации. Но най-важното било да се учреди военен съд, който да осъди на смърт Иван Михайлов и други водачи на ВМРО, защото в програмата им е казано, че имат за цел **“освобождението на Македония и запазването на българския национален дух там”**⁸. Към края на Втората световна война, през 1943 г. сръбските партизани се свързват с българските комунисти с цел общи действия срещу българската “фашистка” държава, но след войната те пак продъл-

жиха тяхната генационализация на българите в окупираните наши територии. Особено жестоко бяха третирани нашите сънародници в Македония и Западните покрайнини: изключване от гимназия или от университет, уволнение от работа, изселване, затвор и побои. Българите там и в наши дни се преследват от сръбската македонска администрация. Случаят със Спаска Митрева е показателен. Хвърлена в затвора, майка кърмачка, само защото се чувства българка. Показателно е също, че всички сръбски държавници от ХХ век – крал Петър, крал Александър, маршал Тито и Слободан Милошевич – упорито и

системно следваха една и съща програма за “велика Сърбия” за сметка на България, разбира се. Но ето, че сръбският шовинизъм дойде до кулминация. След пагането на Берлинската стена и полъхът на свободата, републиките в състава на Югославия поискаха автономия. Населението там – хървати, словенци, българи, румънци, черногорци, унгарци, албанци и босненци – не се асимилира. Те не станаха “правни сърби”. Тогава Слободан Милошевич, Шешел, Радован Караджич, Радко Младич и други изпратиха армията от Белград, която безскрупулно разрушаваше градове, църкви, стари архитектурни паметници, жилища и избиваше деца, жени, старци, мирно население. Пострадаха също и другите държави от Балканския полуостров, главно Македония и България: обедняха икономически, напълниха се с бежанци, с наркотрафиканти, престъпни елементи. Никакви дипломатически инициативи не успяха да умиротворят сръбските юнаци. Наложиха се НАТО да бомбардира Белград през 1995 г.

И пак ни обсипаха с лъжи. Виновен за разпадането на Югославия бил папата, който разрушил тази православна държава, че не била католическа. Виновна била Америка, която искала само малки държавици. Виновна била България, че искала “да вземе Македония”.

Всъщност държавата им се разпадна поради дивия им шовинизъм и десетилетни издевателства над хората, които проявяваха национално съзнание, а не сръбско. От “велика” Югославия остана само Сърбия. Тя обаче не извлече никаква поука и нищо не разбра. Нейните политици, военни, дипломати и владици пак простират ръце към България.

През лятото на 1995 г. новоназначеният сръбски консул в София в интервю пред “Свободна Европа” заяви дословно, че “Югославия трябва да съществува, като

в нея влязат Македония, България, а може би и Гърция”.

По същото време сръбският вицепремиер Шешел отиде в Русия и официално предложи на Елцин да интегрира в Руската федерация Югославия и България. Човекът си позволи да разполага с родината си като със своя територия.

Трудно е да си обясним след всички сръбски враждебни прояви към нас поведението на българското правителство на Сергей Станишев и на Ивайло Калфин. Последният заяви, че няма да подкрепи безусловно приемането на Македония в Европейския съюз, но ще подкрепи приемането на Сърбия. Защо тази разлика?

Още по-странно е за нас, обикновените българи, защо правителството на Бойко Борисов назначи за министър Божидар Димитров, сръбски глашатай, който съзнателно или не подготвя нова Балканска война – България срещу Турция, за да могат сръбите да окупират безнаказано родината ни. Този път изцяло и окончателно.

Българи, свестете се! Пазете си земите! Бранете ги от близо и далеч!

Багряна Попвасилева, Канада

Бележки

1. “Въстанието в Северозападна България от 1850 г.”, т. I, документи от Пламен Трифонов, Видин, 2008 г.
2. В. “Северозападен календар”, регионален седмичник, стр. 13, 6 юни 2008 г.
3. Тихомир Павлов, “Сърбизмът и българщината на Балканите”, 1933 г., изд. “Глобус 91”, София, 1996, стр. 13-16.
4. Писмо на Левски от 11 април 1871 г. от Търново.
5. Митрополит Методий Кусев, “Погромът на България”, стр. 69-77, изд. “Глобус 91”, София, 1996 г.
6. Пак там.
7. Сп. “България-Македония”, бр. 4-5, 2009 г., стр. 19.
8. Димитрина Нанева, “Етикетът фашист върху името на Иван Михайлов” в сп. “Борба”, юли 2007, стр. 16-19.

Отворено писмо

До сп. "Борба"
 Областният съвет на Съюза на репресираните – Шумен, моли настоятелно редакцията на сп. "Борба" за публикуване на настоящото писмо до президента г-н Първанов.

Председател Цанински

Президентът Първанов – морал и право

Съгласно конституцията (гл. първа, чл. 1, ал. 1) България е парламентарна република. Президентът има само представителни функции като държавен глава. Следователно основните етични категории: честност, почтеност и т.н. морал, са иманентно присъщи на личността на президента. Така ли е с нашия президент г-н Първанов? Нека в хронологичен ред проследим неговото поведение в аспекта на високите изисквания на президентския морал!

1. **Като учен историк** той доброволно се поставя в услуга на ДС преди 1989 г. като агент доносник (Гоце). За колко ли свои колеги е донесъл за "изкривяване на партийната линия" в историческата наука и е спънал тяхното развитие?! **Къде е моралът?**

2. **Докато яростно нападаше НАТО и САЩ, защитавайки сръбския болшевик Милошевич, изведнъж г-н Седефчов стана най-големият пронатовец и проамериканец.** "Левият социален" президент даде безвъзмездно базите на САЩ (нещо, което не посмяха да направят Желев и Стоянов, а полският му колега Качински, чийто дяго полк. Качински е разстрелян от съветските болшевици в Катинската гора, направи много изгодна сделка с американците в това отношение, защитавайки националните интереси на Полша за разлика от Първанов).

3. **Пълна лъжа и манипулация е интерпретирането на резултатите от последните президентски избори, където уж Първанов спечелил със 70 процента.** Да си припомним, че тогава изборната активност бе 40 процента, т.е. 60 процента от българския народ не гласува. От тия 40 процента 70% прави 28 на сто от всички гласоподаватели – те са гласували за Първанов. А от тия 28 на сто повече от 70 процента са гласовете на ромите и хората на Доган (плюс "автобусите", идващи от Турция), следователно по-малко от 8 на сто от българите са подкрепили Първанов. **Товага може ли да се твърди, че г-н Георги Седефчов Първанов е избраник на българския народ, с което той постоянно парадирва?**

4. Когато деветима българи изгоряха във влака, президентът Първанов бе на развлекателен лов за вълци?! (На Запад при такива случаи отменят всякакви делови срещи и веднага се озовават на мястото на трагедията.) **Къде е тук моралът на президента?**

5. **В разстояние на двата си мандата Първанов** е обиколил повече от 50 държави по целия свят за сметка на българския данъкоплатец. На всичкото отгоре си е позволявал да обсебва функциите на изпълнителната власт, забравяйки че не сме президентска република. Посещенията му не са допринесли никакви ползи на държавата, освен извършените големи разходи!

6. На какво основание Първанов помилва такива скандални фигури, като Дон Цеци, Зият ел Масри и др.? Това направи чрез вицепрезидента Марин. Този Марин е един абсолютен политически играч – на последните избори бе кандидат от ДПС. Много жалко, че е от Батак (ако знаеха това, дяго му и баща му щяха да се обърнат в гроба).

7. При посещението си в Турция Първанов заедно с Касим Дал, Тимур Халилов и др. от Догановата кохорта **унизи** българския народ, като се извини на своя турски колега за “възродителния процес”. Изглежда, историкът е забравил за кланетата в Батак, Перущица и т.н. Кой на кого трябва да се извинява?

8. Защо г-н Седефчов излъга, че не е убивал северцовия архар (овен), вписан в червената книга на защитените животни (при посещението си “по държавни дела” в Узбекистан)? Има съществен доказателствен материал за това, и то от международни институции за закрила на изчезващите видове. Трябва ли българският народ да бъде представян пред света с президент браконьер?! И много други морални издънки показва Първанов в своите два мандата, което доказва неговия болшевишки “морал”, а това обективно детерминира неговото отстраняване. Така биха постъпили във всяка една европейска държава.

Вярваме, че този морален аспект на отстраняване ще бъде подкрепен от повече от 160 народни представители по съвест, независимо от партийната им принадлежност.

Безспорно има правен аспект – грубо нарушаване от страна на Първанов на състава на чл. 32, ал. 1 и 2 от конституцията. По този въпрос вече ще има думата Конституционният съд. Решението му ще бъде тест за неговата независимост, обективност и безпристрастност.

В интерес на българската държава Първанов трябва да бъде отстранен!

Председател на Областния съвет и член на ЦС на Съюза на репресираните: Ц. Цанински

*Петър Бояджиев
1 април 2010 г.*

Драги Георги,
След срещата ти със вицепремиера Дянков ти се показва обладан от порива на прозрачността. Прекрасно чувство, но при условие, че се избегне избирателността. Това предполага, че ти би трябвало да приложиш тази прозрачност и към събеседника си и просто да го уведомиш че предвид на важността на събитието, то се протоколира и записва звуково. И освен това, на раздяла да му връчиш едно копие и пак да му кажеш, че стенограмата ще бъде качена на сайта на президентството. Разбира се, твоите учители от Първо главно управление на Държавна сигурност не са те учили на тези правила и по тази причина процедурата, която ти приложи, разкри най-грозното лице на мутирания

Георги, иги си с мир!

Отворено писмо до президента на Република България

комунизъм в България. Ти си видимият връх на айсберга, наречен от мен мутирал комунизъм. Аз имам всички основания да мисля така, а мога да изредя и доказателства за това.

Георги, тебе те познавам, а Дянков не. Когато обаче сравня биографиите ви, стигам само до един извод. Вие сте първо два антипода по жизнен път. Всеки що-годе приличен българин – независимо от това, дали харесва или не Дянков, би било редно да изпитва уважение към него за това, което е постигнал преди да стане министър. В България обикновено практиката показва, че е точно обратното – хората стават първо министри, за да постигнат след това, което Дянков е успял да направи преди да заеме поста в правителството.

Още когато изплува името на Симеон Дянков с победата на ГЕРБ през миналото лято, дадох моята оценка – ако това момче не е израснало в чужбина под крилото на ПГУ на ДС, то неизбежно

в много кратък срок ще се превърне в най-мразената фигура за мутиралите комунисти в България. Е, засега поведението му сочи, че не дължи нищо в кариерата си на ПГУ и на крадените от българските данъкоплатци пари, а само на личния си труд и талант.

Можеш ли обаче ти, Георги, да кажеш същото за себе си? Може ли с такава независимост да се похвали другият виден мутирал комунист – Сергей Станишев? Всъщност, Станишев не може да предизвика нищо повече от пренебрежение у всеки порядъчен, от гледна точка на нашия свят, човек. Не случайно казвам нашия свят.

През петдесетте години на миналия век, при политическите затворници в България се появи една нова група хора, лишени от свобода. Те са съдени за стопански престъпления, но като близки до БКП в затворите им е поставяна задачата да надзирават политическите противници на комунистите. Политзатворниците ги наричаха “кофти”. Та един такъв “кофти” влязъл в контакт с мой приятел, лишен от свобода, който го запитал как, след като е близък до БКП, е стигнал до затвора? Отговорът бил: “Млади момко, и да започна да ти обяснявам едва ли ще ме разбереш, защото ти си човек от друг свят. При нас, комунистите, голяма част от задръжките, които са при вас, отдавна ги няма. И след като ги няма, много лесно правим грешки и се въвлечаме в престъпления, смятайки, че БКП ни пази. Но ние сме като заболяването “рак”. Веднъж настанени в организма, не спираме докато не го превземем целия. След 5, 10, 15, 20 години тази наша култура ще завладее цялото общество, и ако доживееш дотогава, ще видиш как при все по-големи групи хора тези неща, които ми се случиха на мен, ще стават все по-лесно и по-безнаказано”.

Така че сблъсъкът между теб и Дянков не е личен. Той е разминаване на два различни свята (акцентите са на редакцията на “Борба” – бел.ред.). Във всичките си изяви през последните месеци – въпреки някои недомислени коментари, финансовият министър дава основание да бъде разглеждан като автентичен човек с едно истинско лице. А вие, които сте срещу него, не сте автентични, защото в повечето случаи сте зависими и подставени лица. Освен това, трудно би могъл някой да каже кое от всичките лица, които сте показвали, е вашето собствено. Ако въобще въпросът има смисъл да се изяснява...

Преди 15-20 години бяхме малцинство хората, които виждахме манипулирания преход към демокрация, който комунистите ни предложиха. Днес обаче за голямото мнозинство българи манипулацията и лъжата са осъзнати и прозрени. Да се излезе обаче от това положение нито е лесно, нито става бързо. При условие, че има политическа воля за опит да се раздели нацията с това опасно минало – ролята на министъра на финансите Дянков и на вътрешните работи Цветанов е ключова.

Ето как се стигна до сегашното положение да ги обявите за най-големите си врагове. В общи линии досега финансовото министерство е поверявано на зависим и контролиран кадър. Един неуправляем и независим, и плюс това компетентен министър на този пост, вече е сериозна заплаха. Министър, който може да извърши един нов прочит на изминалия период, е вече повече от сериозна заплаха, той се превръща във враг на живот и смърт за хората от вашия свят. На всичкото отгоре той е подкрепян от вътрешния министър в действията си. Дянков е още в началото и е много далеч от този възможен ужасяващ прочит. Той е притиснат от световната криза и от последните зулуми на твоята тройна коалиция, която някои, явно не без основание, наричат “Бандата на тримата”.

Тези, чиито подставено лице си ти, Георги, им настръхват косите само при мисълта, че Дянков ще остане цял мандат и от разкритията, които ще последват от този нов прочит на изминалите 20 години през призмата на това важно министерство. Сега максималистите опонират, че финансовият министър е направил все още много малко – но нали всяко нещо започва от дадено начало. Времето ще покаже дали този министър е искрен в намеренията си, но твоето поведение като президент ме кара да мисля, че отговорът е “да”.

В контекста на скандала с Дянков ми е странно каква е тази престрелка между теб и Иван Костов. Ти много добре знаеш, в качеството си на лейтенант на покойния Николай Добрев, фактологията. Дълго преди финансовата и зърнената криза, по времето на Виденов, вашият учител и наставник – Луканов – със съгласието на две външни сили – едната от Изток, другата от Запад – преговаряхте с бъдещия премиер на сините.

Така че през 1996-1997 г. вие – сини и червени, бяхте актьори от една и съща театрална

трупа. Ти знаеш, че в определени среди още тогава се говореше за досието “Гоце”. Включително и аз знаех. Оставам с впечатлението, че трудно можеш да забравиш унижението, което преживя при договорките си с Костов и Петър Стоянов, да не те обявят тогава в парламента. Сега говориш пред Дянков, че имаш едно име и държиш да го запазиш чисто. Не е вярно, ти си се отрекъл от името си още в момента, в който си приел и второто си име Гоце. То е за цял живот – никой не може да избяга от него.

В скандала с Дянков изкарваш на преден план желанието ти за прозрачност. Да вървим тогава до край. Разбира се не вярвам, че ти ще излезеш от сферата на подхвърлянията и недомлъвките, но аз няма да остана на това ниво. Когато обвиняваш Костов – кой, какво, на кого дал и подарил, това е в известна степен вярно, но ти си също страна в този процес. Той изпълняваше ангажиментите, които беше поел пред теб и Добрев като наследници на Луканов. Друг е въпросът, че при такива срамни задкулисни пазарлъци в крайна сметка и двете страни остават неудовлетворени, защото всеки смята, че му се е паднало малко. Така е винаги – една банда е сплотена докато открадне, но е разединена по време на подялбата на плячката. Това се получи и при вас. Освен това съм убеден, че Костов не е спазил много от уговорките. Ако питаш мен, само мога да го похваля, ако е така. И колкото повече уговорки не е спазил, толкова по-голяма похвала заслужава.

Сега да се обърнем към друга уж актуална тема – тъй наречените от теб икономически досиета. Тук прочитът ще бъде малко по-различен от тези синьо-червени мъгли, които хвърляте пред очите на ошашавения българин.

Държавна сигурност е била единна само срещу нас – хората, които не приехме червената отрова. Но вътре във вашите комунистически среди единство не е имало. Най-елитната част от ваша гледна точка беше концентрирана в ПГУ. Вече 20 години вие, трима президенти, сте избирани, за да пазите най-съкровения тайни на комунистическия режим. Няма закон, няма контрол. Между 1,6 и 2 милиарда долара чисти пари потънаха в този истински октопод още в началото на 90-те години. Аз повдигнах този въпрос пръв, но вече не съм сам вашият кадър, Кольо Парамов също го призна наскоро, а и Димитър Луджев говори по тази тема от доста време.

Георги, не можеш да претендираш за авторитет на президентската институция, след като ти и твоите предшественици сте се съгласили да бъдете подставени лица на най-мощния клан от българската организирана престъпност. И още нещо – клан, който в продължение на десетилетия е бил филиал на КГБ (Справка интервюто на Т. Живков пред Румяна Узунова – 1991 година, и документите публикувани от комисията за досиетата в сборника “КГБ И ДС”)

Когато използвам термина “криминална организация”, държа да привлека вниманието ти на тази констатация, направена още на 3 септември 1989 година от вашия тогавашен лидер Тодор Живков в публикувано вече секретно писмо до Григор Шопов – “...Неотдавна в Политбюро поставих принципно въпроса за криминализирането от горе до долу и от долу до горе на външно-търговската сфера”.

Двадесет години след вътрешно-партийния преврат в БКП тази криминална организация продължава да съществува напълно незаконно. **Първо** – няма законова рамка, в която тя действа. **Второ** – няма правна яснота по въпроса кой и как определя приоритетите и задачите, по които тя трябва да работи. Трето – тя не носи отговорност и не се отчита пред никого за резултатите от работата си. Четвърто – няма никакви гаранции, че тя работи за българския национален интерес.

От гледна точка на правовата култура, става дума за криминална организация. Българската организирана престъпност не идва от нищото. Тя е мутант на 45-годишната организирана престъпна държава. Българската организирана престъпност е трансгранична. Тя е в голяма степен свързана и зависима от съвременната руска държава. Тази престъпност не би могла да има тази виталност без своите бази във от България – офшорните зони.

Спрете така нагло да се подигравате с нещастните българи чрез фразата – “Докажи го де”. Вие добре знаете, че качествена и значима информация от офшорните зони може да се получи само чрез разузнавателно проникване. Освен това голяма част от право регулиращите структури са натоварени главно със задачата да отричат вместо да разследват и доказват. Това ти го знаеш много добре. Аз мога да потвърдя, че през периода 1995-1996 година НРС не е изпълнявала никакви задачи по досието “БЪЛГАРСКИ НАЦИОНАЛЕН ИНТЕРЕС”,

а фабрикуваше безцелни доклади до институциите, скалъпени от вестникарски извадки. Но за да светне и на най-предубедените откъде идва организираната криминална престъпност, ще цитирам един уникален документ:

“Аз, подписалият другар Х, член на КПСС от ... дата..., партийна книжка номер..., се ангажирам чрез настоящето, напълно съзнателно и доброволно, да стана една доверена личност на партията, готова да изпълни нарежданията, спазвайки абсолютната тайна. Аз обещавам да запазя и използвам, в интереса на партията, материалните и финансови средства, които ми са поверени, и за които аз гарантирам тяхното връщане още при първото поискване. Аз се ангажирам да върна на партията, която остава изключителен реален собственик, цялата печалба, реализирана по време на моята стопанска дейност, и при това във всеки момент и на кое да е място. Аз се заклевам да пазя в тайна информацията, които ми са поверени от личността, която е натоварена с тази мисия”.

Този документ е с гриф “Единствен екземпляр. Ултрасекретно. Да се изпълни в координация с КГБ”. Няма съмнение, че подобен е бил подходът и на българската ДС. Затова в този документ трябва българите да търсят ключа към неразкритите стопански афери и поръчкови убийства.

Така че не разигравайте умореното общество с нови пиеси като икономически досиета и подобни водевили. Ти, Георги, си подставено лице точно да пазиш тези тайни, а не да ги разкриваш, а и ако на тях наистина се посегне, ще лъснат имената и на много твои другари. Колкото и да сте прочистили биографиите им, следите все пак остават.

Конкретният ти спор с Дянков е, че се е въздържал да отрече, че си милионер. Дали Дянков разполага с разузнавателна информация или не, аз не съм в състояние нито да знам, нито пък това е от голяма значение. Как ти се отплащат тези, на които ти и предшествениците ти сте подставени лица, си е ваш вътрешен проблем. Но резултатите от вашата обслужваща дейност са на всеобщото внимание на народа и не могат да се скрият. Ще посоча само два:

Операцията АЕЦ “Белене”. Една огромна корупционна машина, която включиха по твой почин на втора скорост. Ти, надявам се знаеш, че в началото на 90-те години всичко, което беше на този обект, беше оградено от група комунистически величия. Може ли най-бедната и най-корумпираната страна в Европейският съюз да иска 6-7 милиарда

безвъзмездна помощ от този съюз и същевременно да предаде цялата си енергийна политика в ръцете на Русия? Мечтите на титаните от КГБ, които всъщност ги погубиха в по-голямата част на Европа, но все още им останаха няколко цирея – острието на един, от които си ти. Тук мога много и да пиша, и да говоря, но няма да те отегчавам.

Вашата наглост наистина е преминала всякакви граници и единственият верен отговор е този на премиера Борисов – “ВОЙНА Е, КОЙТО ОЦЕЛЕЕ”.

Когато видиш, че цитирам премиера, ще се усмихнеш и ще си кажеш: “Колко са наивни тези западняци, та да нямат едно наум за премиера”. И тук грешиш. Не едно, а много наум имам. Добре познавам някои от първите му съдружници. Но признавам правото на всеки, който в тази мръсотия, създадена от вас, е направил компромиси, да оцелее. Признавам и правото на всеки, веднъж оцелял, да се опита да помогне и на другите да се измъкнат от блатото и да го пресушат. В случая Борисов дава такива знаци, а ти си до гуша затънал в блатото и искаш всички да останат там.

Във всеки случай, ако премиерът не държи сметка за империята ПГУ, ще изгуби битката и други вместо него ще продължат войната. Но фактът, че тези, които са зад теб ще изгубят войната, не подлежи на съмнение. Всичко е просто въпрос на време. Но никой до днес не е можал да излъже историята вечно. Няма и вие да сте първите.

Вчера (по време на импийчмънта – бел.ред.) на парламентарно ниво ти не оцеля, само привидно смяташ, че си се измъкнал от това, което заслужаваш. Макар и след предателството на партия “Ред, законност и справедливост” 155 народни представители се обявиха за твоя импийчмънт и се аргументираха. Това никак не е малко, защото представляват много повече от хората, които те избраха втори мандат. Макар че не стигнаха само няколко гласа отстраняването ти от президентството да бъде поставено пред Конституционния съд, за милиони българи, които живеят в страната и в чужбина, ти си загубилият, победеният. Вярвам, че осъзнаваш тежката ситуация, в която си изпаднал, след като избра да бъдеш вечно зависим от ДС. Вярвам, че единственият ти полезен и достоен ход е сам да се оттеглиш. Призовавам те – иди си в мир! Няма по-опасно нещо от един зависим държавен глава, а ако ти не си осъзнал ситуацията, аз мога да докажа на обществото твърденията си.

(Източник – интернет)

Обективно

Георги Чаракчиев,
Германия

Надявам се да не бъда обвинен, заради горното заглавие, в национализъм или още по-лошо – в антигръцка пропаганда.

Това твърдение, грази читателю, е направено от гръцкия учен икономист Янис Стурнарас, директор на Фондацията за икономически и индустриални изследвания в Атина, в едно интервю от 26 март 2010 г. с журналиста Огнян Георгиев. В това интервю г-н Янис Стурнарас казва: *“...Смятам, че Гърция е последната икономика от съветски тип в Европа. Под всеки камък тук ще откриете държавния сектор – затворени професии, пазарни ограничения, някои от които направо глупави. Правителството се намесва на пазара и лишава хората от стимули, увеличава се общественият сектор, има твърде много харчене, избягва се плащането на данъци и има поощрения за хората да напускат работа рано, да не декларират доходите си, да не внасят социалните си осигуровки. Никой не измерва нищо в публичния сектор и никой не иска да работи много, защото никой не получава поощрения за това. Когато казвам, че това е последната съветска икономика, не се шегувам. Защо се срина СССР? Заради липсата на стимули хората да работят. Това е проблемът – комбинация от прахоснически обществен сектор и загуба на конкурентно способност...”*

“Всяко правителство взимаше нови хора на работа, за да намали безработицата”, констатира икономистът от Атинския университет проф. Савас Роболис. Според него годишно от гръцките училища и университетите излизат 80 хиляди души, а икономиката създава 40 хиляди работни места. За да не допуска толкова хора да отиват към пазара на труда, всяко правителство им намира работа в обществения сектор. В есето си “Модерна държава ли е Гърция” проф. Ана Триандафилиду от European University Institute пише, че периодът след военния режим “е бялзан от висок ръст на БВП и потребление, но социално-икономическата структура остана архаична. Хората не възприеха трудовата етика, честност и отговорност, нито съблюдаваха колективни норми на ефективност или на гражданско съзнание. Държавата е разглеждана като ресурс за всеки да вземе, без да дължи нищо на обществото

Гърция е последната икономика от съветски тип в Европа

в замяна. И в това отношение са виновни всички гърци, не само някакъв елит.”

Горчива, но правдива самокритика. И поучителна, особено за нас, българите. Поучителна за всякакъв вид социалисти, комунисти, левичари. А заключението е, че така ще банкротира всяка страна, която се опита да живее (и мързелува) в една икономическа система от съветски тип. Както банкротираха през 1989 г. всички соц. страни. **В България все още много хора се оставят да бъдат манипулирани и заблуждавани от тази демагогска партия БСП. Партията на крупния олигархичен капитал, на новобогаташите, на милионерите и милиардерите.** Тази същата партия, която се представя за защитник на трудещите се, на “бедните и онеправданите”. Един парадокс, който с пълно право може да се нарече “български модел”. Защото подобна партия, подобен анахронизъм не съществува никъде другаде по света. България има горчив опит от икономики от съветски тип. От този “опит” не може и до ден днешен да се съвземе, да се изправи на крака. На собствените си крака. След банкрута на съветската икономическа система през 1989 г. България трябваше сама да се справя с разорената си икономика. Тя нямаше щастие то на днешна Гърция да е член на едно голямо семейство – европейското, което да прояви солидарност и готовност за незабавна помощ. Такава, каквато Гърция в момента получава. **На България икономическата система от съветски тип беше наложена през септември 1944 г. насилствено, с щикове на една чужда армия – съветската.**

Кой наложи, кой принуди Гърция да възприеме и развие една икономика от съветски тип?

Този въпрос, грази гръцки приятели, ще ви бъде сигурно често задаван, а и вие сами ще си го задавате. Един труден въпрос с още по-труден отговор.

Въпреки всичко като добри съседни ние, българите, желаем на гръцкия народ бързо справяне с тежкото наследство на една банкротирали система и просперитет в бъдеще.

Терор

Архипелагът ГУЛаг говори

Декретът на Ленин от януари 1918 г. санкционира прокламация на ЕК, която нарежда на местните съвети да “откриват, арестуват и разстрелват незабавно” цяла група категории “врагове, спекуланти” и т.н. Ленин изпраща след този генерален декрет свои собствени персонални инструкции. Така през август 1918 г. той телеграфира на съвета в Нижни Новгород: “Вие трябва да приложите всички усилия, образувайте **пройка от диктатори...** моментално въведете **масов терор, разстреляйте и изселете** стотиците проститутки, които впианчват войниците, бившите офицери и т.н. Не губете нито минута.” Неговият пример вдъхновява и другите. Следващия месец армейският вестник обявява: “Без милост, без пощада ще убиваме нашите врагове с десетки стотици, нека да са хиляди, нека да се удавят в собствената си кръв... нека текат реки от буржоазна кръв.” Подстрекателствата на Ленин носят резултати. През първите шест месеца на 1918 г. ЧК екзекутира, според своите официални данни, само двадесет и двама арестанти. През втората половина на годината тя извършва 6000 екзекуции, а през цялата 1919 г. – около 10 хиляди. У. Х. Чембърлейн, първият историк на тази революция, който е и свидетел, пресмята, че до края на 1920 г. ЧК е изпълнила над 50 хиляди смъртни присъди.

Все пак най-тревожната и от историческа гледна точка най-важната характеристика на Лениновия терор е не количеството на жертвите, а принципът, по който те се подбират. **Само за няколко месеца от взимането на властта Ленин изоставя идеята за лична вина и заедно с нея цялата юдео-християнска етика на личната отговорност.** Той престава да се интересува **какво** прави или е направил човекът – да не говорим **защо** го е направил – и първо поощрява, а после нарежда на своя репресивен апарат да лови хора и да ги унищожава не въз основа на престъпления, истински или въображаеми, а въз основа на обобщения, хорски приказки, слухове. Първи идват осъдените категории: “проститутки”, “кръшкачи”, “амбулантни търговци”, “спекуланти”, “презапасяващи се”, всички, които с голямо съмнение могат да се определят за престъпни. Бързо ги последват обаче цели професионални групи. **Водоразделът е Лениновият декрет от януари 1918 г.,** призоваващ държавните служби “**да очистят руската земя от всички видове вредни насекоми**”. Това не е юридически акт: това е **покана към масови убийства.** Много години по-късно Александър Солженицин изброява **само няколко от групите,** които са се видели осъдени на унищожение като “вредни насекоми”. Там влизат “**бивши членове на земствата, хора от движението на Купър, домопритежатели, гимназиални учители, членове на енорийски съвети и хорове, попове, монаси и монахини, толстоистки пацифисти, профсъюзни чиновници**” – всички те скоро ще бъдат класифицирани като “**бивши хора**”. Съвсем скоро декретите-законови за осъдените групи обхващат цели класи и идеята за колективно, а не индивидуално убиване на хора се презръща от професионалистите в ЧК с ентузиазъм. Вероятно най-важният служител на ЧК след самия Дзержински е свирепият латвиец М. И. Лацис. Той се доближава най-много до истинското определение за Лениновия терор:

Извънредната комисия не е нито комисия за разследване, нито трибунал. Тя е орган за борба, който действа на вътрешния фронт на гражданската война. Тя не съди врага: тя го удря... Ние не водим война срещу индивиди. Ние изкореняваме буржоазията като класа. Ние не търсим доказателства или свидетели, за да разкриваме действия или думи срещу съветската власт. Първият въпрос, който задаваме, е към коя класа принадлежиш и в зависимост от това действаме...

ГерТоМански, Свищов

Най-малко 10 милиона деца-роби загиват в концлагерите на смъртта на Архипелага ГУЛаг

Рождената дата на ЧК е 7 декември 1917 г. Само няколко седмици след тази дата, т.е. още преди края на 1917 г., ЧК изгражда първите концлагери на смъртта – започва изграждането на огромния архипелаг от концлагери на смъртта, който ще бъде наречен ГУЛаг!

Докато ЧК “чества” своя 10-годишен “юбилей” на 7 декември 1927 г. над концлагерите на смъртта вече е изписан с големи железни букви надписът: “Трудът е въпрос на чест, доблест и героизъм!”

ЧК продължава да доизгражда огромния архипелаг от концлагери на смъртта ГУЛаг! В средата на тридесетте години на XX век във всички концлагери на ГУЛаг вече работят 25 милиона роби – мъже, жени и деца!

Тия 25 милиона роби работят по 14 часа на ден, без почивка на обяд и без нито един почивен ден през годината. Смъртността в концлагерите на ГУЛаг е била средно 10 процента годишно, като за арктическите райони е била много по-висока, а особено висока е била смъртността сред децата-роби!

Тоест годишната смъртност е 2,5 милиона роби – мъже, жени и деца, а ЧК доставя редовно нови попълнения!

От 1935 до 1985 г., т.е. за 50 години, в концлагерите на смъртта от Архипелага ГУЛаг загиват 125 милиона роби, от които най-малко 10 милиона са деца! Следователно най-малко 10 милиона невинни деца-роби загиват в концлагерите на ГУЛаг.

Като се прибавят и жертвите от 1917 до 1935 г., както и ония през Втората световна война, то само в СССР жертвите на болшевишкия терор са над 150 милиона! Във всички бивши соц. страни също около 10 процента от населението е жертва на терора, т.е. всички жертви на тоталитарния комунистически болшевишки терор са над 170 милиона!

И това без Китай, Северна Корея, Виетнам, Камбоджа, Куба и пр.!

Магистър ГерТоМанску

Беззаконово възмездие и покаяние – не на приспивната песен “Помирение”

Лазар Корбанколев

20 години по-късно

Част от проекта за книгата
“Червен фашизъм”

...В Софийския затвор обявих гладна стачка – 18 дни, за да се срещна с адвокат. На 14-ия ден от гладната стачка ми бе нанесен побой до припадък от старшина Христо Туфанов. Биеха затворниците всеки ден, биеха ги така, както и животни не се бият. Очевидно престъпниците в затвора бяха повече от невинните, защото имаше твърде много милиционери. През лятото на 1989 г. в Централния затвор докараха отец Христофор Събев, г-р Константин Тренчев, Николай Колев-Босия, Тодор Гагалов. От отец Христофор Събев, с когото

се запознах на едночасовата разходка по време на “камето”, разбрах за събитията около Дружеството (има се предвид Независимото дружество за защита правата на човека – НДЗПЧ – бел. рег.). След отказ да работя в затвора (поставих условие, че ще работя, ако ме затворят в една кулия с Тодор Живков), след 70 дни карцер и обявяване на нова гладна стачка бях преместен в Пловдивския затвор. За “добре дошъл” ми дадоха още 10 дни карцер. Също и побой от студента – задочник по право, Красимир Богданов Стоянов.

След като излежах “поздравителния карцер” дойде 10 ноември. Ако бях сигурен, че само 10 месеца след като вляза в затвора ще детронират Правешкия самогържец, с удоволствие бих влязъл още през 1956 г. като малолетен. Затворниците бяха обнадеждени, но аз им казах, че по-малкото зло само е заменило по-голямото.

На 29 ноември обявихме гладна стачка в подкрепа на колегите си от Софийския затвор. Искрахме и среща с Рагой Ралин, Блага Димитрова, БНТ, Главната прокуратура за преразглеждане на делата. Същия ден по мое предложение в отряда образувахме “Комитет за защита правата на затворниците”. На 1 декември последва събрание в киносалона на затвора. Дойдоха само един прокурор от Пловдивската прокуратура и един журналист от местния вестник “Отечествен глас”, който се казваше Коларов. След дискусия всички представители на отрядите решиха да се продължи стачката. Изключение направиха един или двама. Последва груб натиск от страна на управата и затворниците прекратиха стачката. Около 15 човека отказвахме да я прекратим и бяхме пратени в карцера. Продължихме я до 14 декември 1989 г. В карцера бяхме изолирани от другите затворници. С постановление последва освобождаване на затворници, в голямата си част осъдени за криминални деяния. Последваха няколко месеца сиво затворническо всекидневие. Не пропуснаха да ми нанесат побой дори и на Бъдни вечер, когато вестник “Работническо дело” призоваваше със запалени свещи на прозорците да се засвидетелства “воля за помирение”. Надзирателят Заешки го разбираше по друг начин.

По-късно огнярят Недялко Недялков ми каза, че са му докарвали чували с документи за горене. Може би това са били досиета. Посъветвах го да вземе от тях, ако е възможно, обаче той ми отговори, че постоенно има надзирател.

На 11 април 1990 г. отново бях в карцера. На 18 април 1990 г. затворниците превзеха

покривите на Пловдивския затвор и обявиха стачка. По заповед на полковник Карагъзов за атака на покрива един затворник се запали и след няколко дни почина. На 19 април 1990 г. идва делегация на СДС, в която е и отец Амбарев. Освободен съм от карцера 6 дни предсрочно. Затворниците им съобщили, че от една седмица съм в карцера. Възстановява се Клубът за защита на права на затворниците. Затворът е посетен и от екип на телевизията, също и от журналиста на “Свободна Европа” Десподов.

На 21 април 1990 г. на събрание решаваме да предложим на тези, които са по покривите, да слязат и стачката да продължи само с отказ от работа. В затвора дойде Илия Минев – председател на Дружеството за защита правата на човека, който помоли хората да слязат. Стефан Стефанов, един от тях, каза, че ще слязат само ако ги помоли изгорелият техен другар. Отказват категорично да слязат. В исканията на Затворническия комитет има и такива за признаване на трудов стаж работата в затвора, сключване на договор с предприятия, отменяне на ергенския данък, преразглеждане на всички дела до 10 ноември, право на свиждане всеки месец, право на внасяне на учебници за изучаване на чужди езици, право на религиозна литература. През това време почина още един затворник. На 22 април сутринта ме извикаха при началника на затвора. Присъстваше и цивилен, към когото се обръщаха с “другарю полковник”. Полковник Карагъзов каза, че затворниците не искат да слязат. Отговорих, че не слязат, защото имат в ръцете си един голям заложник – техният собствен живот. Казах им, че по единично не могат да ги свалят, защото те виждат, че стачката по другите затвори продължава. Предложих им да се осигури 30 минути телевизионно време и представители от всички затвори да отидат в София за преговори, като заедно вземат решение за слизане от покривите. Цивилният полковник прие тази идея, дори беше във възторг. Каза, че ще влязат във връзка със София. Насрочи-

хме събрание със затворниците за следобеда, за да им се съобщи решението от София. При започване на събранието присъстваха всички затворници, с изключение може би на 15-20, които бяха на покрива. Тогава аз предложих с едноминутно мълчание да почетем жертвите на комунизма в затворите. Очаквах реакция от страна на офицерите и старшините, които също присъстваха на събранието, но такава нямаше. След това произнесох кратка реч, в която заявих, че между затворниците не виждам такива с милиони в швейцарски банки, не виждам и убийците на Никола Петков, Трайчо Костов и Горуня. Затова не се срамувам, че се намирам между убийци, но се срамувам, че убийци манипулират моите човешки права. След това началникът на затвора каза, че отговорът от София е положителен и поиска да изберем представител за преговорите. Затворниците настояваха аз да отида, но аз бях сигурен, че хората от покрива няма да се съгласят, затова предложих да бъде изпратен Стефан Стефанов, който беше заедно с тях. Извикаха го, той дойде в салона, съгласи се и остана да чака колата, която ще го закара в София. Вместо това вечерта са го откарали в друг затвор и по думите му, след няколко месеца, жестоко е бит. В затвора нямаше никакви изстъпления, макар че всички затворници бяха заедно. Въпреки това служителите на затвора изпращат телеграма до София, че положението е неконтролируемо. Явно сценарият се е водил не от Пловдивския затвор, което ни най-малко не намалява вината на затворническата управа за всичко последвало.

Беше хубав слънчев ден, затворниците се грееха на слънцето и никои не подозираше какво го очаква. Към 22 часа на територията на затвора влязоха “червени барети”. Аз бях заключен в килията сам. В коридора чух някакъв шум. Погледнах през ключалката и видях надзирателя Чангалов, че се приближава към вратата. Отключи и на вратата застанаха няколко непознати в маскировъчни дрехи. Имаше и такива с милиционерска уни-

форма, но с шлемове. Всички бяха въоръжени с автомати или само с палки. Казах ми да изляза. В коридора имаше поне 30 души от двете страни. Започнаха да ме бият жестоко, плачех от болка. Срещу мене насъскаха куче, то ме захапа за гушата, но ме пусна, докато неговите “колеги” продължиха да ме удрят. Престанах да усещам ударите. Само виждах как стоварваха върху мен палките и ме ритат, но всичко беше като някакъв кошмарен сън. Спряха да ме удрят и чух глас: “В килията!” С пълзене се прибрах в килията.

Пред очите ми се мярна някакъв човек с чук в ръка и ме заплаши с убийство.

Успях да видя, че всичко в килията е обърнато наопаки. В коридора вече чувах виковете на други затворници. Цялата нощ бе изпълнена с писъци.

Срещу затвора има жилищен блок. Чух уплашен детски плач.

По-късно разбрах, че и един от надзирателите се беше разплакал от гледката.

На сутринта в килията дойде отрядният началник капитан Иванов, придружен от надзиратели, и каза да не се занимавам с политика.

На 25 април доведоха и друг затворник в килията, който при влизането на баретите се запалил и бе много обгорял. Казваше се Петър Босев. Казваше, че в коридора са го били. Превръзките му бяха паднали. Помогнах му да се превърже.

Вечерта ме пуснаха да наля вода. В коридора бяха старшина Стоянов – задочникът по право, старшина Папазиков и старшина Чомаков. Започнаха да ме удрят. Старшина Стоянов хвърли палка в коридора и каза да я дам на Чомаков. Подагох я и той започна да ме удря. Три пъти ме поваляха с удари на пода. Когато ме пуснаха да вляза в килията, обгореният Петър Босев каза, че предпочита да го бият, отколкото да слуша виковете. Същият беше осъден за криминално деяние, а единият от надзирателите-разбойници бе правист.

На 27 април отключиха килията. Началникът на затвора каза да излизам от килията. В негово присъствие започнаха да ме удрят цял кордон от милиционери.

Бях преместен в друга килия заедно с още няколко затворници.

На 28 април отново ме изкараха в коридора и отново старшина Стоянов, заедно с един милиционер и един цивилен, ми нанесоха побой.

Тук трябва да отбележа, че след 22 април затворът бе пренаселен от милиционери от Пловдив. Сградата къртеше от писъци седмици наред. Направиха “тежък” салон. Последва карцер за всички от този салон. Свиждане ни бе забранено до август, което не се отнасяше за някои хора.

Едва на 23 септември дойде подполковник Пендаров – главен военен прокурор от Пловдив, за да разследва случилото се. По същото време насрочиха преразглеждане на делото ми след намеса на “Амнести интернешънъл”.

На 24 януари 1991 г. бях освободен от затвора.

Разочарование от състоянието на демокрацията, която заварих

Написах писмо до президента и описах издевателствата. Отговор все още няма, отговор от този, който си пиеше кафето с Митеран, когато ние бяхме задържани по участъците на МВР или пребивавани от бой по затворите.

Приказката за национално помирение – приспивна песен.

Ето за какво е необходимо помирението на гругарите и на авангарда им – “разпуснатата” Държавна сигурност. Старата песен на нов глас – отново терор, отново убийства.

На снимката: служителка на Националната художествена галерия почиства бюстове на Тодор Живков в двора на галерията.

В. “Сега”, 21 юни 2009 г.

**Велик е
нашият войник**

Празник за гордост и възхвала

Удивителна е мъдростта на българския народ. Мъдростта и проникновението му в отреждането на празнични дни. Шести май – Денят на храбростта на българския воин, празник за гордост и възхвала на онази нравствена ценност от народопсихологията ни, която е удивлявала света, която е изумявала всички, които са я почувствали. Празник и на една генетична особеност на нацията ни – храбростта на нейния войник. В историята ни ще останат заветните думи на К. Иречек: “Българите са зачудили света... Сега всички Европа ще гледа на България с други очи.” А заветните думи на храбреци топлят

и парят до болка сърцата: “Врагът трябва да бъде сломен! Напред ни чака свобода, слава и мир, а назад – позор, безславие и смърт!” Тя, храбростта, е участвала в пълна мяра и неотменно в борбите на народа ни за свободен живот. Тя е, която изковава бъднините ни, за да ни има и днес. Тя е, която не позволява на българския воин да търпи поражение. С хладнокръвието и безстрашието си храбреците наши не позволиха вражи крак да стъпи на наша земя и никога не дадоха възможност да падне в плен трибагреникът ни, свящото българско знаме. Мотивът за проявление на воинската храброст винаги е бил истината, правдата, правото. От нея бликват силите – физически и духовни, за защитата му. И тази сила тласкала на борба, на живот и смърт, изпращала искри в народната ни свят. С храбростта си безчет знайни и незнайни родолюбци оставиха светли следи в историческата ни памет и в паметта на света. Мнозина умряха, за да са вечно живи в паметта ни. Да кажем **не на забравата им!**

Храбростта на българския воин е смайваща смелост, безстрашие, бих казала, дори разгневеност да не изоставиш започнатото честно, правдиво, благородно дело в защита правата на народ и Родина, правата на Човека. С колко прости, но силни думи, само в три изречения е изваян образът на нашия войник в химна на 23-и Шипченски полк “Велик е нашият войник”: “Измокрен, гладен, уморен,/ без отгих би се ден и нощ,/ бърдата цепи разярен/ със страшния си вик “На нож!” и още: “При Маврово заровен в сняг,/ с ръце премръзнали се би...” Да, това е българският войник, на когото дължим нашите победи, когото народният ни поет Иван Вазов възпя с думите: “Българийо, за тебе те умряха!/ Една бе ти достойна зараг тях./ И те за теб достойни, майко, бяха/ и твоят има само кат мълвяха/ умираха без страх!”

Ден на храбростта българска, ден на националната ни гордост и признателност към храбрия български воин, но и ден за размисъл днес, размисъл над това какви сме, чии наследници сме и какво дължим на народ, нация и Отечество. Отвратителната храброст днес да грабиш, убиваш, изнасилваш, да лъжеш, да отвличаш за пари е страшно неморално петно за нас. Тя е скверност, гавра с честната, правдивата, великата българска храброст – наша национална гордост и възхвала.

Елена Вачева, Хасково

Нови книги

Една книга, която заслужава да се прочете

С тази книга – “Портрети от българската полиция 1878-1944 г. Факти и документи” – ще бъде прибързано да се каже, че темата е изчерпана. Напротив, тя е само начало. Тази тема трябва основно да се проучи и допълни с още фактически и категоричен материал. В книгата читателят ще види богат снимков материал и ще прочете оригинални документи за горния период.

Смятаме, че богатият опит на полицията от този период в борбата им срещу криминалната и политическата престъпност ще обогати опита на днешните полицаи в тежката и отговорна професия, на която са обрекли без страх и с голям риск своя живот. Не трябва да се забравя, че в цивилизования свят професията полицай е една престижна и не лека професия.

“Борба”

Имена на български граждани, чийто живот е бил обречен на всеотдайна служба към Родината, не могат да бъдат забравени!

Стефан Стоянов

Стефан Стоянов е роден на 23. XII. 1920 г. в село Манастир. Завършва търговската гимназия в Пловдив. През 1943 г. се дипломира в специалността „Финанси и администрация“ в Софийския университет, в който развива активна дейност в новосъздадената организация на Българските национални легиони. Член е на централното ръководство и отговаря за всички висши училища в България. Като апостол обикаля целите Родопи и работи върху българското самосъзнание на българомохамеданите, като жъне голям успех сред това население. Създава списание „Родинци“, в чието списване участват и самите българомохамедани и до 1944 г. 70% от помаците в Смолянския край съзнателно приемат български имена и започват да се християнизират.

Но след 9.IX.1944 г., на голям митинг в Смолян, партийният секретар ги призовава отново да си променят имената и да не слушат „фашистите“.

Особено активна дейност Стефан Стоянов развива в Асеновградската околия. Цялата гимназия в града е под влиянието на легионерите. Стоянов е кумир на младите хора. Той организира излети до Асеновата крепост и манастира „Св. Кирик“, за да провежда събрания с тях. Под негово влияние у младежите се зараждат силни патриотични чувства – любов към народ и родина. Често държи пламенни речи на местността Бадегема, като има случаи учениците от VIII до XII клас да бягат от училище, за да чуят любимия си оратор.

Съден е и от Народния съд в Пловдив. Въпреки гългите мъчения по затвори и лагери, с дулото на пистолет в слепоочието, той отказва да подпише декларация на комунистите. С усмивката си и лекия си хумор им казал: „Това е под достойнството ми. Аз знам, че и без друго ще ме убие. Поне да умра с вдигната глава.“

Достойното си поведение показва и пред съмишлениците си в Асеновград. Това достойно поведение на истински българин и патриот той го доказва още на 7.IX.1944 г., когато разбира, че Съветската армия вече е на Дунав и навлиза в България. Свързва се с немските офицери и ги предупреждава. Веднага събира актива на легионерската организация, тъй като германците предлагат да отведат в Германия целия актив заедно с тях. Обсъждат въпроса за заминаването. Някои решават да заминат за Германия. Но като ръководител Стефан Стоянов избира да остане в България. Заедно с него остава и Попкалинов. За съжаление, на другата сутрин научава, че Попкалинов е разстрелян, затова веднага сменя квартирата си. След 20 години човекът, който е натоварен да го убие, го спира на Главната улица в Пловдив и му разказва как му е било наредено от Партията да го застреля. Изкъртили вратата и влезли в квартирата, но леглото му било празно.

След гълги мъки и страдания, през ноември 1949 г. е освободен от последния лагер и заминава за село Манастир. Още по пътя за Манастир среща бъдещата си спътничка в

живота, която е израсла със същите идеи и възгледи. Разбират, че ще създадат здраво и силно семейство. Свързват се и тръгват по стръмния и бурен път на живота, но и двамата са със силни характери и силна воля за живот. Преодоляват всички трудности. Най-трудният момент в живота им е, когато след събитията през 1956 г. в Унгария преживяват заплахата отново да бъде изпратен в лагер в Ловеч. По някаква случайност това се разминава. Синът им Петър е само на три години и половина. По-късно се ражда и синът им Емил.

С много топлота и любов отглеждат двамата си сина, които им носят много радост и гордост.

След промените всички оцелели от лагери и затвори търсят отново Стефан Стоянов. Васил Златарев е вече народен представител. Няколко пъти идва в Пловдив и му внушава, че е длъжен да стане областен управител. През 1991 година се съгласява и става областен управител, сякаш забравил възрастта си, и в него отново пламва огънят за реализиране на каузата му. В най-тежките години на прехода той с голяма мъдрост и достойнство защитаваше това, за което бе мечтал цял живот. Не случайно първородният му син Петър Стоянов става президент на Република България отново в най-тежките години на прехода. А днес синът му Емил Стоянов е член на Европейския парламент в Брюксел.

Раздялата със скъпия човек бе много тежка, въпреки възрастта му. Особено за двамата му внука, които носят името му – Стефан Петров и Стефан Емилов, и внучките му Фани и Емилия, а най-тежка бе загубата му за съпругата му Стоянка, вярна негова съратница през дългия им съвместен живот.

Поклон пред светлата му памет! Ще продължим да живеем с неговата мъдрост и човешко достойнство!

“Борба”

Димитър (Джеймс) Велков

На 24 май 2010 г. в гр. Гуахара, Канарските острови – Испания, е бил открит бюст-паметник на строителя на града Димитър (Джеймс) Велков, Дон Хайме – както са го наричали жителите на града.

На тържеството при откриването като официални представители на местната власт са присъствали: президентът на Градския съвет Негово превъзходителство сеньор Дон Рикардо Мелчор; кметът на старата столица дон Фернандо Клавиho; заместник-кметът дон Антонио Перес-Годиньо; президентът на Центъра за информация и туризъм дон Мигел Анхел Гонзалес-Суарес; художничката Вики Пенфолд; адвокати, лекари, нотариуси, близки и приятели.

Уважаваната от всички нас съпруга на покойния Джеймс Велков – Снежана Иванчева, поради огромното въннение, което е изпитвала в този тържествен момент, не е могла да прочете своето слово, което е било прочетено от сеньор Хосе Мануел (словото даваме отделно).

Един от лекуващите лекари на Велков е поставил цветя пред бюста-паметник (символично) с българския трибагреник. От присъстващите жестът му е бил преценен като трогателен.

Накрая г-жа Иванчева лично е изказала най-дълбока благодарност на присъстващите, след което президентът и тя са отменили покривалото на паметника.

(Собствена информация)

Слово, прочетено от сеньор Хосе Мануел, от името на г-жа Иванчева:

Казано е: "...В своя съзнателен живот един човек да посади гърво, да направи къща, да роди деца..."

Какво е накарало мъж като Димитър (Джеймс) Велков да направи не къща, не дъбе, а цели два града?

Любов!

Любов от пръв поглед към тази земя. Земя дива, девствена, сурово красива като жена, която той опитомява с неуниващ дух, с уникално творческо въображение и силна воля да прави съня реалност. С всеки ден от своя живот той оставяше дълбока и трайна следа в живота на другите – на всички нас.

Има много красиви и атрактивни места по света, но за Дон Хайме (както бе наричан) Тенерифе стана част от неговата съдба, от неговия живот.

Гражданин на света – роден в България, която никога не забрави, живял в Америка, Германия, Франция, Англия, той остава завинаги тук, на тази земя. Създава дом, семейство, два града: Гуахара и Табайба... и накрая – своя скромна гробница.

Нека младите да знаят за този вдъхновен пионер в строителството на Канарските острови от 1957 г., за човека, който от невъзможното правеше възможно. Така се "роди" Табайба – в скалите. Както казваше той, "творбата на моя живот".

Човек не умира истински, докато има кой да се сеца и мисли за него. Днес, на 24 май – втората годишнина от смъртта му и откриването на този монумент, подписан от художничката и скулпторка Вики Пенфолд, да си спомним за него – за големия, силния, истинския мъж.

Да отгледеш чест значи да почиташ... този човек, който въпреки физическото отсъствие ни напомня със своя труд, с безкрайната любов на нашите сърца – като продължение и вдъхновяваща от образцовата му траектория, да следваме неговия ход – напред!

Джеймс Велков не е спомен – той е присъствие.

Нека почива в мир.

Пишат ни

Уважаеми г-нъ Спасовъ,

Най-сетне малко спокойствие, за да мога да Ви напиша нѣколко реда и да Ви благодаря сърдечно за последнитѣ 3 броя на “Борба”, които чета много внимателно всѣки път. Тѣ поддържатъ мнението ми относно тази дълга борба противъ “червенитѣ” и за възстановяването на нашата България като примѣрна държава за всичко. Доблестна и непорочна.

Съвсем е възмутително сегашното държане на червената опозиция, която всѣки денъ опровергава това, което сегашното правителство се мъчи да направи, за да извади Родината отъ пропастъта, въ която пропадна благодарение на нея. Дай Боже, премиерътъ да сполучи. Всѣка вечеръ чета на компютѣра предаванията на Българската телевизия и намирамъ никакъ приемливо нахалството на началницитѣ на “червенитѣ”, на които още имъ е позволено да вирѣятъ безотговорно, да лъжатъ и измамватъ цѣлия народъ, както по-рано, по тѣхно време. Срамота!

Друго нѣщо: отъ последния брой на “Борба” от мартъ 2010 г. се научих кой е билъ всъщностъ отецъ Неофитъ Рилски. Мждъръ, но скромень монахъ, за когото не се говореше много. Радвамъ се, че научих подробно за него.

Съ почитъ оставамъ Вамъ преданъ

Петъръ Делчевъ, Франция

Б. Р. – Интересуващият Ви брой на сп. “Борба” е изчерпан, поради което не може да бъде изпратен допълнително

БОРБА

Господин Спасов,

Искам в твое лице и лично на председателя на БНФ инж. Ал. Дърводелски да изразя своята признателност и благодарност за вниманието, с което бях обграждан тази и миналата година като сътрудник на сп. “Борба” във връзка с издадените от мен книги.

Впечатлен съм от всеобхватността, която “Борба” изпълнява в страната и чужбина. Във всеки брой следим с одобрение и признание будната съвест, която изразяват читателите на “Борба”. Да вярваме, че ще настъпят дни и моменти, когато Родината ни ще си отгъхне от напразно леещите се обещания и измами и ще настъпи оздравление, отрезвяване и разцвет, което народът ни така жадно очаква.

С уважение К. Семерджиев, Трявна

Уважаема редакция на сп. “Борба”,

Благодаря ви, че досега редовно ми изпращате сп. “Борба”. Раздавам го, а какво са два, три или пет броя, на наши съмишленици и никога не стига. Предлагам списанието да стане обединително за една национална антикомунистическа опозиция. Тогава то ще е изпълнило дълга си към род и Родина.

С поздрав: Любомир Каменов, Враца

Драги приятели от редакцията на сп. “Борба”,

Българската култура зад граница е жива и жизнена. Получих от Чикаго част от вестник, издаван на български език, където се съобщава, че наши сънародници, които милеят за България, са учредили Съюз на българските писатели в САЩ и по света. Един от учредителите е мой познат – проф. Иван Бързаков, автор на книгата “Яростно в скърби”.

Мисля, че ще е от полза редакцията да влезе във връзка с този съюз.

Изпращам ви изрезка от част от вестника, която се отнася до управителния съвет на съюза.

М. Гатева

**УПРАВИТЕЛЕН СЪВЕТ
НА СЪЮЗА НА БЪЛГАРСКИТЕ ПИСАТЕЛИ В САЩ И ПО СВЕТА:**

Георги Витанов Богат – председател
Симеон Гаспаров – зам.-председател
Василен Васевски – главен секретар
Калина Томова – секретар
Николеета Кравченко – секретар

www.bulg...asega.com БЪЛГАРИЯ *Сега* 27 май 2010 № 22

САЩ **БЪЛГАРСКАТА КУЛТУРА ЗАД ГРАНИЦА Е ЖИВА И ЖИЗНЕНА!**

В ЧИКАГО СЕ УЧРЕДИ СЪЮЗ НА БЪЛГАРСКИТЕ ПИСАТЕЛИ В САЩ И ПО СВЕТА
УПРАВИТЕЛЕН СЪВЕТ НА СЪЮЗА НА БЪЛГАРСКИТЕ ПИСАТЕЛИ В САЩ И ПО СВЕТА:

ГЕОРГИ ВИТАНОВ БОГАТ председател	СИМЕОН ГАСПАРОВ зам.председател	ВАСИЛЕН ВАСЕВСКИ главен секретар	КАЛИНА ТОМОВА секретар	НИКОЛЕТА КРАВЧЕНКО секретар

На 11 май, когато църквата почита паметта на светите братя Кирил и Методий, ние заедно с нея се прекланяме пред тяхното дело. Те, със своята славянска азбука, са помогнали не само на нас, българите, но и на другите славянски народи около нас.

Движение “6 април” заедно с НДСВ – Пловдив, по този случай бяхме поканени и присъствахме в църквата “Св. Св. Кирил и Методий” на тържествената църковна служба и водосвет за здраве на нашия народ.

Ръководство на Движение “6 април”, председател Жеко Жеков

In memoriam

На 22 май присъствахме на панихида в Пловдив във връзка с една година от кончината на г-н Стефан Стоянов, бивш областен управител на Пловдив след 10 ноември 1989 г.

На панихидата освен членовете на семейството му – съпруга, синове, единият бивш президент на България, а другият настоящ депутат в Европейския парламент, внуците на покойния, представители на Българския национален фронт в Чикаго – господата Александър Дърводелски, президент на организацията, и Гошо Спасов, вицепрезидент, представители на Българския демократически форум, на който Ст. Стоянов е един от основателите, и много граждани на Пловдив.

Името на г-н Стефан Стоянов няма да бъде забравено от пловдивските граждани, защото то е свързано с новите демократични процеси, развиващите се в България след 10 ноември 1989 г.

М. Гатева

In memoriam

На 21 септември 2009 г. почина в Сейнтъ Петербургъ – Флорида, САЩ, нашиятъ добър приятел, сънародникъ, политически емигрантъ

Юлий Стефаникъ

роденъ въ Пловдивъ на 12 юни 1924 г.

Принуденъ от комунистическия режимъ да напусне България, той избѣгва въ Гърция. Следъ трудния бѣжански животъ въ лагеритѣ на Лаврионъ и Сирось Юлий – вѣче семеенъ, се включва въ американската армия и младото семейство е командировано въ Германия. По-късно пристигатъ въ щата Илинойс, за да живеятъ при близкитѣ си приятели Милко и Елена Мушмови въ Монтичело, а следъ това въ Шампейнъ. Емигрантският водовъртежъ го повлича презъ Чикаго до Флорида.

БНФ изказва искрени съболѣзнования на г-жа Мариета Стефаникъ, сина имъ Анди, дъщерята Мария.

Лека му прѣстъ и вѣчна паметъ!

Никола С. Тумпалов

На 13 февруари 2010 г. в САЩ почина Никола С. Тумпалов, роден на 4 ноември 1917 г. в с. Копатово, Петричко.

Като ученик в Петричката гимназия се включва в редовете на Българските национални легиони – СБНЛ. При преврата през 1934 г., извършен от Кимон Георгиев и Дамян Велчев, е арестуван и осъден на една година затвор.

През 1941 г. постъпва в жандармерията, на която работа го сварва комунистическият преврат на 9 септември 1944 г. Отново е арестуван и осъден на 3 години затвор. След излежаване на присъдата е освободен, но подложен на постоянен комунистически тормоз. През 1948 г. успява да избяга в Гърция, където се свързва с други патриоти – полк. Иван Горогамов и полк. Рангел Рангелов. Заедно те създават радиостанцията “Горяни”, чрез

която продължават борбата срещу комунизма в родната България. Тумпалов води и група от 12 българи, които често преминават българската граница и създават въоръжени проблеми на комунистическата власт.

Радиостанцията функционира до 1956 г., когато след кървавото потушаване на Унгарската революция се взема решение за прекратяване на цялостната дейност от гръцка територия и установяване в други страни. Г-н Тумпалов избира и заминава за САЩ, установявайки се в Бъфало, където прекарва остатъка от живота си като деен член на БНФ, Инк.

С неговата смърт загубихме един верен приятел, предан борец срещу комунизма.

Бог да го прости и мир на душата му.

Зам.-председател на БНФ – М. Гергов

Полковник Райчо Райчев – тридесет и една година от смъртта му

Полк. Райчо Райчев е роден в Пловдив през 1889 г. Дълги години служи в българската царска войска. Последната му служба е началник на военното контраразузнаване в пловдивския гарнизон. След комунистическия преврат на 9 септември 1944 г. задочно е осъден на смърт. Успява да избяга в Гърция, където се среща със своя военен колега полк. Иван Гологанов и веднага се включва в антикомунистическата борба. По-късно емигрира в САЩ, веднага става член на БНФ, активно се включва в работата на организацията и е избран за член на Централния и Управителен съвет. Умира на 21 юли 1979 г. в гр. Колумбия, където е погребан.

Вечна памет на българския воин.

Зам.-председател на БНФ – М. Гергов

Важно съобщение

Издаването на "Борба" се финансира единствено от помощи на читателите си. То не получава субсидии и помощи от партийни и държавни каси, затова е независимо в писанията си и отразява истината такава, каквата е. Предвид това подпомагането му се явява от изключителна важност. За помощи молим да се използват следните адреси:

В щатски долари: BNF, Inc. "Borba", Alex Darvodelsky, 708 Florenge, Park Ridge, IL 60068, USA, Chicago

В левове: България, 4470 Белово, 21 "Алабак" – "Борба" – Goshko Petrov Spasov, или:

Bulgaria – Sofia Unicredit Bulbank, Bul. "Stamboliiski" 143

SWIFT code: UNCRBGSF, IBAN – BG 78 UNCR 96604236903113 ERU

IBAN – BG 18 UNCR 96604136903110 USD

"Borba" – Goshko Petrov Spasov, Bulgaria, 4470 Belovo, 21 Alabak Str.

БОРБА

Съобщение

Продавам полиграфически машини в експлоатация (комплект или поотделно) – офсетова печатарска машина "Роланг-Фаворит", едноцветна, половин формат; книговезки нож – оригинал "Перфекта", с работно поле 105 см; копирна машина за пълен формат с монтажна маса; телбод машина "Верома" – полуавтомат; механична биговачка.

За контакт:

GSM 088 700 44 51, 088 734 13 49

Европа директно в целта

Можете ли да се възползвате от възможностите, които предоставя членството в Европейския съюз, ако не познавате правилата? Възможно ли е да произвеждате конкурентноспособни стоки, ако не сте добре информирани за изискванията на единния пазар? Можете ли да бъдете активни европейски граждани, ако не знаете как функционира Европейският съюз, какви са неговите политики и как те влияят върху ежедневието ви? Как ще направите своя избор къде да учите и работите, ако не разполагате с достатъчно информация? Как ще получите финансиране за проектите си, ако не познавате възможностите на европейските програми?

Тези, които са информирани, имат много по-големи шансове да вземат най-добрите решения и да се възползват от многобройните възможности на европейската интеграция.

Информационните центрове „Европа Директно“ предоставят информация, отговарят на въпроси, организират дискусии, работят с медиите.

Ако имате въпроси за:

- политиките на ЕС и възможностите за участие в програмите на ЕС;
 - работа, образование и обучение, пътуване и живот в ЕС;
 - потребителски и граждански права;
 - социални, здравни и други въпроси;
 - информация за контакт с европейските институции;
 - други въпроси, свързани с ежедневието в Европейския съюз,
- обърнете се към най-близкия център „Европа Директно“ (вж. четвърта корица).

В помощ на местната власт

Информационните центрове „Европа Директно“ работят в сътрудничество с местните власти. С подкрепата на някои общински администрации са изградени информационни точки „Европа Директно“ в по-малките населени места, в които се разпространяват безплатни информационни материали за ЕС.

„Европа Директно“ успешно сътрудничи с местните власти от областите, в които няма информационни центрове от мрежата (например Силистра, Разград, Плевен, Пазарджик, Хасково, Кърджали). Общините оказват логистична и консултативна подкрепа за изпълнение на дейностите. Съвместно се организират информационни събития по актуални теми.

Национални агенции по програма „Младежта в действие“

Тяхната основна роля е да насърчават и изпълняват програма „Младежта в действие“ на национално ниво. Всяка национална агенция играе ролята на мост между Европейската комисия, участниците в програмата на национално, местно и регионално ниво. Агенциите имат за цел да разпространяват обща информация относно програмата, както и да насърчават и улесняват формирането на партньорства. Те също така отговарят и за селекцията на проекти според критериите на Европейската комисия, дават съвети на кандидатстващите по проекти и организират различни обучителни дейности.

Мрежата в България:

Национален център „Европейски младежки програми и инициативи“

София 1040, бул. „Васил Левски“ № 75;

Тел.: +359 2 930 05 35, 981 75 77 Факс: +359 2 981 83 60;

website: www.youthbg.info

Европа за селските райони

Центровете „Европа Директно“ и техните изнесени офиси и информационни точки в по-малки общини и селски райони, са ценен източник на информация и консултации по прилагане на общата селскостопанска политика на ЕС и особено по мерките на Програмата за развитие на селските райони.

БЪРБА®

ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

Настоящата публикация е взета от бюлетина “Европа Директно за вас”

Европе Direct е услуга, предназначена да ви помогне да намерите отговори на въпросите, които си задавате за Европейския съюз.

Единен безплатен номер*:
00800 67891011

* Някои мобилни оператори не разрешават достъп до номера, започващи с 00800, или могат да таксуват тези обаждания.

Европа Директно за вас

Информация за Европейския съюз можете да намерите в интернет чрез портала на Европа – <http://europa.eu>.

Представителството на Европейската комисия в България е на адрес: София 1000, ул. “Московска” 9, тел. (+359 2) 933 52 52; факс: (+359 2) 933 52 33, електронна поща: comm-rep-sof@ex.europa.eu; интернет страница: <http://ex/europa.eu/bulgaria>.

Карта на мрежата “Европа директно за вас”

Въра
Сила
Суверенитетъ

Печатъ: Отечество ООД